

The Pursuit

Johanna Lindsey

Copyright © 2002 Johanna Lindsey

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pe urmele iubirii

Johanna Lindsey

Copyright © 2019 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Maria Popa

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LINDSEY, JOHANNA

Pe urmele iubirii / Johanna Lindsey

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3412-2

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Pe urmele iubirii

Traducere din limba engleză

Oana Barbu

Capitolul 1

– Nu prea o placi pe mama ta, așa-i, băiete?

Lincoln Ross Burnett, al șaptesprezecelea viconte de Cambury, își privi mirat mătușa care stătea în fața lui, pe bancheta trăsorii ce înainta în Ținuturile Înalte din Scoția. Întrebarea nu-l surprinse prea mult și, dacă ar fi venit din partea altei persoane, pur și simplu putea fi ignorată.

Mătușa lui, Henry – numai soțul ei și Lincoln îi puteau spune Henry –, era o femeie blândă, cu chip angelic, în vârstă de 45 de ani. Părea puțin cam aiurită, dar asta o făcea chiar adorabilă. Era scundă, durdulie, iar fața rotundă îi era încadrată de niște bucle aurii. Fiica ei, Edith, îi semăna perfect – ai fi zis că era varianta ei mai tânără. Nici una nu avea o frumusețe clasică, dar ambele erau atrăgătoare, fiecare având farmecul ei.

Lincoln le iubea pe amândouă. Acum *ele* erau familia lui, nu femeia care, în urmă cu nouăsprezece ani, rămăsese în munți după ce îl trimisese să locuiască în Anglia cu unchiul său. Pe vremea aceea, avea doar 10 ani și îl devastase faptul că fusese obligat să părăsească locul pe care îl numea acasă și să trăiască printre străini.

Dar cei din familia Burnett nu se purtară ca niște străini. Încă de la început îl tratară ca pe un fiu, deși pe atunci nu aveau copii. Edith se născuse la un an după sosirea lui, când, din nefericire, aflaseră că ea avea să fie singurul lor copil. Așa că nu surprinse pe nimeni faptul că unchiul Richard decisese să-l numească moștenitorul lui, schimbându-i chiar și numele, astfel încât numele Burnett să fie păstrat împreună cu titlul.

Nu ar fi trebuit să-l deranjeze acest lucru. Locuise mai mult timp în Anglia decât în casa din Scoția. Pierduse de mult accentul scoțian și se integrase atât de bine în societatea engleză, încât majoritatea cunoștințelor lui nici nu știau că se născuse în Scoția. Credeau că Ross era prenume, nu adevăratul lui nume de familie.

Nu, acest lucru nu ar fi trebuit să-l deranjeze după atâția ani, și totuși o făcea. Își ascunsese amărăciunea, sau cel puțin așa credea, gândind-se că nimeni nu avea să observe. Totuși, întrebarea mătușii sale trăda faptul că ea știa adevărul.

În mod ciudat, unul dintre lucrurile pe care Lincoln le admira cel mai mult la mătușa lui era că, deși putea înfrunta cele mai mari probleme legate de sănătate sau de bunăstare – iar el mai stătuse câte o zi în plus în pat din cauza unei răceli pentru a demonstra acest lucru –, ea nu se impunea în alte situații. Dacă o anumită problemă nu o privea în mod direct, nu încerca să se implice. Iar ce simțea el pentru mama lui era strict o problemă personală.

Însă el nu era dispus să recunoască asemenea sentimente, așa că o întrebă evaziv pe Henriette:

– Ce te face să crezi asta?

– Nu-ți stă în fire să fii atât de visător și de tăcut, iar de când am plecat de acasă, exact așa ai fost. Nu ai mai scos un sunet de când a atipit Edith.

Din fericire, avea scuza perfectă.

– Am multe la care să mă gândesc de când ai anunțat că Edith o să-și facă debutul în societate cu mare pompă în acest sezon și m-ai însărcinat să fiu însoțitorul ei. Nu am nici cea mai mică idee ce trebuie să facă însoțitorul unei tinere domnișoare în căutarea unui soț.

– Prostii, nu este nimic complicat. Ai fost de acord că este timpul să-ți cauți și tu o soție de vreme ce nu ai pe nimeni în vedere. Până acum, trebuia să ai propria familie. Ai fost nepăsător, ceea ce pentru un bărbat este în regulă, dar Edith nu-și poate permite acest lucru. Astfel, o să vă atingeți scopul împreună. Este un plan minunat, iar tu știi asta. Nu te-ai răzgândit, nu?

– Nu, dar...

– În regulă. Acum, să ne întoarcem la întrebarea mea, insistă Henriette.

– De fapt, ți-am dat răspunsul, iar dacă nu a fost pe placul tău, află că nu ai de ce să te îngrijorezi.

– Prostii! îl contrazise ea din nou. Dacă nu te-am cicălit din cauza drumului pe care l-ai ales în viață, asta nu înseamnă că nu am fost îngrijorată peste măsură când ai luat-o pe căi greșite.

– Peste măsură? întrebă el mirat și nu își putu reține un zâmbet.

Mătușa păru deranjată de amuzamentul lui.

– Nu lua în derâdere acest subiect, crezând că o să reușești și de data asta să-l eviți.

El oftă.

– Foarte bine, ce te-a făcut să ajungi la această uimitoare supoziție, că nu o plac pe mama?

– Poate faptul că timp de nouăsprezece ani nu ai vizitat-o niciodată?

Frumusețea peisajului pe care îl zărea pe fereastra trăsorii îi trezi amintiri. După toți acei ani, încă își amintea totul. Munții Scoției erau la fel de sălbatici și de magnifici precum și-i amintea – locurile natale îi lipsiseră mai mult decât realizase, iar vederea lor îl făcu să simtă asta. Dar nici măcar acest sentiment nu reușise să-l aducă înapoi mai devreme.

– Nu era nevoie să vin eu aici, având în vedere că ea a vizitat Anglia de nenumărate ori, sublinie el.

– Iar de fiecare dată, ai reușit să îți justifici absența cu diverse obligații, îl contrazise ea.

– Circumstanțe pe care nu am putut să le evit, susținu el, deși expresia feței ei îl făcea să creadă că nu o convinsese.

– Sigur, ar fi fost mai ușor să-ți scoți o măsea.

– Nu ne-am sincronizat niciodată.

– Pff, motivele tale nu m-au convins niciodată! Au fost numai scuze. Dumnezeu, nu cred că te-am văzut vreodată roșind! Am dreptate, nu-i așa?

Roșeața lui nu făcu decât să se accentueze, acum că fusese remarcată. Stânjeneala îl făcu să vorbească pe un ton grav:

– Această conversație nu duce nicăieri, mătușă Henry. Hai să încheiem subiectul înainte să o trezim pe Edith!

Refuzul lui de a nu-i împărtăși sentimentele o răni. El observă asta înainte ca femeia să încerce să mascheze asta, pufnind, muștăcind și ridicând din umeri. Henriette nu se bosumfla. Probabil că nu știa cum să o facă. Dar de obicei nu era atât de insistentă, iar el se temea că discuția nu se încheiase, că avea să fie continuată cu altă ocazie.

Unchiul lui, Richard, știa care era problema, dar nu avea nici un răspuns pentru Lincoln. Richard Burnett nu fusese niciodată apropiat de singura lui soră și nu-i putea înțelege comportamentul întru totul, dar nici nu îi lua apărarea în anumite situații. Îi oferise șansa de a-l crește singură pe Lincoln, fără un tată care să-i îndrume pașii, dar apoi apăruseră problemele, ea neștiind cum să facă față situației. Richard se aflase mereu la mijloc, și fusese recunoscător,

în cele din urmă, când ea îl trimisese pe Lincoln la el. Ea îi oferise astfel un moștenitor, iar el preferase să ignore motivele pentru care ea luase această decizie.

Lincoln nu era sigur de ce acceptase până la urmă să-și viziteze fosta casă. Poate pentru că decisese să își găsească o soție și să-și întemeieze o familie – o viață nouă, un nou început – și dorise să lase în urmă vechile suferințe. Întemeierea unei familii era un pas important. Voia să facă lucrurile bine și să nu se lase influențat de necazurile din trecut. Dar ceea ce îl îngrijorase mai mult erau îndoilele puternice că va putea să lase în urmă resentimentele. Se temea că imaginea mamei în casa care lui îi fusese refuzată avea să îi trezească din nou furia. Ultima dată, fusese copleșit de furie timp de doi ani după sosirea în Anglia, doi ani foarte lungi înainte de a se transforma în resentiment.

Voia ca totul să dispară, să rămână în urmă. Exista o șansă infimă ca el să-și poată ierta mama. Avea aproape 30 de ani, era prea bătrân pentru a mai fi afectat de ranchiuna din copilărie. Și nici măcar nu era vina ei în totalitate. Nu avusese curajul să-și înfrunte vecinul și să insiste ca acesta să-și țină fiii în frâu, care erau hotărâți să-l omoare pe Lincoln de fiecare dată când îl întâlneau. S-ar fi putut face multe lucruri pentru a pune capăt violenței. Însă ea alesese să nu facă față situației, să îl dezhădăcineze pe Lincoln și să îl trimită departe de casă, de țară, de ea.

Capitolul 2

Kimberly MacGregor flutura scrisoarea pe care o ținea în mână pentru a atrage atenția soțului ei, în timp ce el intra în salon.

– Megan ne-a scris din nou, îi spuse ea. Are un teanc de invitații – ca de obicei, sunt prea multe, dar de asta e perfect. Las-o să aleagă ce este mai potrivit pentru această ocazie! Pare foarte entuziasmată. Desigur, a recunoscut cât de plictisită era când a sugerat asta, pentru că Devlin era plecat cu afaceri și se aștepta să lipsească toată vara. Vrei să citești?

– Nu.

Răspunsul fu cam aspru și grav pentru un bărbat cu temperamentul lui Lachlan MacGregor.

– Te-ai răzgândit cumva și o lași pe Melissa să meargă la Londra?

– Nu.

– Lachlan!

Tonul lui fu însoțit acum și de o undă de nemulțumire:

– Nu-mi place să le cer favoruri ducelui și ducesei de Wrothston.

Kimberly se relaxă. Ar fi trebuit să își dea seama. Lachlan părea să se înțeleagă foarte bine cu Devlin St. James atunci când el și soția lui, Megan, veneau în vizită la castelul Kregora sau invers, dar nu era mereu așa. De fapt, se cunoscuseră în circumstanțe stranie – nu neapărat bizare, ci mai degrabă foarte bine gândite și puse la punct.

Pe atunci, Lachlan prisa – varianta politicoasă pentru a jefui – englezii de bunurile lor la graniță pentru a-și putea întreține rudele după ce mama lui vitregă fugise cu tot cu moștenirea lui. Se întâmplase ca Megan și Devlin să aleagă Scoția pentru a fugi pe ascuns și astfel li se intersectaseră drumurile.

Totul s-ar fi terminat cu bine dacă Lachlan nu ar fi îndrăgit-o pe Megan și nu ar fi decis să o fure și pe ea, și săculețul cu bani al lui Devlin. Chiar și întâmplarea aceasta se încheiase cu bine, căci Devlin își căutase neobosit viitoarea ducesă și îl bătuse pe Lachlan de îi sunase apa în cap pentru îndrăzneala lui.

În mod surprinzător, întâmplarea nu reprezentase ultima lor întâlnire deoarece, fără să știe, cei doi erau înrudiți prin căsătorie, având o mătușă comună. Iar când Lachlan decisese să renunțe la obiceiul de a jefui – care nu fusese niciodată suficient pentru a-și susține familia numeroasă – și să se însoare cu moștenitoarea unei averi considerabile în loc să-și rezolve problemele financiare, se adresase acelei mătuși pentru a-l ajuta să-și găsească o soție potrivită. Și chiar atunci se întâmplase ca mătușa Margaret să își viziteze strănepotul, pe Devlin, în Anglia.

Kimberly îl întâlnise pe Lachlan la Wrothston, aflându-se acolo din același motiv ca și el, să își găsească un soț. În scurt timp, fusese distras de la scopul lui deoarece aflate că domnișoara pe care voise să o ia de soție cu un an urmă era căsătorită chiar cu gazda lui. Dar faptul că Megan era acum ducesa de Wrothston nu-i zădărniciise încercarea de a i-o fura ducelui.

Kimberly aflate de pasiunea lui pentru încântătoarea Megan, așa că îl înlăturase imediat de pe lista ei cu potențiali soți, în ciuda atracției puternice pe care o simțea pentru el. Sfârșiseră însă prin a-și intersecta drumurile mai des decât s-ar fi așteptat, deoarece fuseseră instalați în aceeași aripă a casei și, deși păreau că nu se prea plăceau, adresându-și adesea cuvinte dure, așa cum destinul avea să o demonstreze, atracția era însă reciprocă, iar Lachlan sfârșise prin a o seduce pe Kimberly.

Devlin nu fusese prea entuziasmat de gândul că trebuia să-l lase să locuiască sub acoperișul lui pe tâlharul scoțian care încercase să-i fure mireasa, deși erau oarecum înrudiți prin mătușă comună. Deloc surprinzător, cu prima ocazie, îi administrase lui Lachlan o bătaie și mai zdravănă decât prima. Totuși, reușise asta doar pentru că Lachlan se îmbătase peste măsură din cauza lui Kimberly. Avea aproape 1,90 metri și un corp musculos, robust, potrivit pentru înălțimea lui, așa că era cam greu să fie pus la pământ într-o luptă.

Devlin fusese nevoit să-și ceară scuze pentru faptul că îl acuzase pe Lachlan că îi furase caii de cea mai bună calitate, întrucât nu fusese vinovat, precum și pentru bătaia administrată, iar în cele din urmă, deveniră buni prieteni și așa rămaseră. Dar asta nu justifică remarca lui Lachlan privitoare la favoruri adresată lui Kimberly.

– A fost ideea lui Megan, așa că nu e vorba de vreun favor, îi aminti ea. Imediat ce a auzit că potențenții Melissei sunt înspăimântați de frații mei excesiv de protectori, a sugerat ca Meli să meargă

în Anglia, acolo unde nimeni nu cunoaște familia MacFearson. Ai admis că a fost o idee bună, iar eu am considerat că a fost o idee excelentă. Meli așteaptă cu nerăbdare, așa că te rog să nu te răzgândești acum!

– Am presupus că o să stea la Wrothston, așa cum facem de fiecare dată când mergem în Anglia, și nu în Londra, bombăni el. Fiica noastră a fost suficient de des la Wrothston pentru a se simți confortabil, ca acasă. În Londra nu este la fel, și oricum o să fie foarte agitată...

– Agitată? îl întrerupse Kimberly. Fiica noastră este entuziasmată de această călătorie. Nu este deloc agitată. Dacă cineva este agitat, acela ești tu, iar noi doi o să plecăm abia spre sfârșitul verii. Lași îngrijorarea să îți întunece judecata?

– Nu, dar nu vreau să se simtă copleșită de faptul că trebuie să își găsească un soț înainte să vină acasă. Este deja prea multă presiune asupra ei, la o vârstă atât de fragedă. Ai asigurat-o că...

– Da, da, i-am spus că, dacă asta își dorește, poate să rămână fată bătrână.

– Oh, nu este deloc amuzant, Kimber!

Ea pufni.

– Tu chiar exagerezi. Majoritatea fetelor de vârsta ei trec prin asta – și eu am făcut-o. Poate că eu am fost agitată, dar Meli chiar nu este. Are de gând să se distreze, să-și facă prieteni noi, să se lase fermecată de un oraș atât de mare precum Londra și chiar se gândește că, în acest timp, și-ar putea găsi un soț. Nici vorbă ca asta să fie o prioritate pentru ea. A crezut că noi vrem ca ea să încheie neapărat o logodnă, dar am asigurat-o că pentru noi o să fie bine indiferent dacă o face sau nu. Poate că ar trebui să-i spuie același lucru înainte să plece, pentru a se putea relaxa, apoi vom vedea ce se va întâmpla. Acum am reușit să-ți alung toate îndoielile!

– Nu, mi se pare că profităm prea mult de bunătatea ducesei.

– Ai vrea să plecăm și noi toată vara, nu doar pentru câteva săptămâni, așa cum am plănuțit?

Păru îngrozit, așa cum ea se așteptase.

– Ai spus că nu o să fie nevoie.

– Nu este, așa că nu te panica. Deja am profitat prea mult de Megan. Și, oricum, nu se ocupă ea de planificarea evenimentului, ci doar trimite invitațiile, ceea ce ar fi făcut oricum. În plus, o adoră pe Meli și se pricepe la astfel de lucruri. Ea m-a ajutat, îți amintești? Și are mână bună – după cum vezi, căsătoria noastră e o binecuvântare.

Îl făcu să zâmbească.

– Asta avem, draga mea? O căsnicie fericită?

Îl privi mirată.

– Nu ești de aceeași părere?

O ridică în picioare și o sărută.

– Eu aș zice că este raiul e pământ.

– Acum așa crezi? Îi zâmbi. Dar nu vei scăpa așa de ușor de acest subiect. Care este motivul real pentru care ai îndoieli? Și încetează cu motivele astea penibile!

El oftă.

– Aveam speranța că draga noastră fiică o să se mărite cu un scoțian suficient de curajos, care să ignore legendele și să-l înfrunte pe oricare din frații tăi care ar vrea să-și bată joc de el.

– Ce gând răutacios, spuse ea și îl lovi în umăr înainte de a se depărta. Îmi iubesc frații...

– Știu, Kimber, și chiar îi tolerez, dar nu poți nega că ar merita o bătaie zdravănă pentru că i-au speriat pe toți pețitorii lui Meli. Dacă nu am fi avut prieteni în Anglia dispuși să o susțină acolo un sezon, sărmana fată ar fi rămas nemăritată, iar eu îmi doresc ca fiica mea să fie la fel de fericită în căsnicie așa cum te-am făcut eu pe tine.

Ea chicoti.

– Ce lăudăroșenie!

– Și totuși, nimic mai adevărat, spuse el cu deplină încredere.

– Probabil, cedă ea cu un zâmbet, dar apoi redeveni serioasă. În ce o privește pe Meli și fericirea ei viitoare, chiar este importantă pentru tine naționalitatea bărbatului care o să-i fure inima? Și, înainte de a-mi răspunde, ține minte că, dacă o să spui da, soția ta englezoaică o să se simtă jignită.

Zâmbi, auzindu-i amenințarea.

– Pe jumătate englezoaică, deși ar fi fost de preferat ca jumătatea ta scoțiană să nu se datoreze familiei MacFearson.

De data aceasta, Kimberly ignoră aluzia legată de tatăl ei.

– Răspunde-mi!

– Nu, draga mea, nu țin neapărat ca soțul ei să fie scoțian. Doar mă gândeam că ar fi fost mai aproape de casă decât este în Anglia. Nu aș vrea ca fiica noastră să se mute prea departe, atâta tot, sfârși el cu un oftat.

Se apropie de el și îi cuprinse fața în palme.

– Ai știut că și asta ar fi o posibilitate.

– Da!

– Știi, de asemenea, că șansele ei în vecinătate sunt foarte slabe. Nu locuim în apropierea unor orașe, iar familiile din jur nu au fii de vârstă apropiată pentru fiica noastră. În plus, faptul că e fiica unui MacGregor îi diminuează și mai mult șansele.

– Da, știu și asta.

– Așadar, este vorba doar despre durerea unui tată de a-și pierde fiica după ce aceasta o să se căsătorească, deși încă nu s-a întâmplat asta? Întrebă ea exasperată.

El încuviință din cap, timid. Ea decise să nu îl mustre pentru naivitatea lui, așa că îi spuse:

– Lach, și eu aș fi la fel de tristă să o văd plecând, dar am știut din ziua în care s-a născut că într-o zi o să plece pentru a-și întemeia o familie și încă de atunci știam că asta nu o să se întâmple în apropierea castelului Kregora. Desigur, nu ne-am gândit că o să fie într-un loc atât de îndepărtat precum Anglia, și totuși...

Kimberly fu ea însăși surprinsă când izbucni în lacrimi. Lachlan o strânse la piept, încercând să o consoleze. În cele din urmă, ea se desprinsese din brațele lui, enervată ea însăși.

– Nu mă întreba ce m-a apucat, bombăni ea.

El îi zâmbi, deși era limpede că încă se simțea plin de remușcări.

– Îmi pare rău, Kimber. Nu am vrut să-ți amintesc toate aceste temeri.

– Nu ai făcut asta. Spre deosebire de tine, eu sunt încântată că Meli poate avea un sezon în Londra. Doar că... Se opri și oftă. Am avut aceleași speranțe ca tine, deși am crezut că am renunțat la ele cu mult timp în urmă. Dar acum nu mai au nici un rost. Chiar și cei câțiva tineri care au venit să o pețescă locuiesc la zeci de kilometri depărtare și probabil din cauza asta nu te-a deranjat prea tare când au dat bir cu fugiții.

– Zeci de kilometri nu înseamnă o distanță chiar așa de mare. Doar că nu m-au impresionat prea tare și, după cum s-a dovedit, am avut dreptate. Ai văzut cât de repede au dat înapoi când i-au întâlnii pe frații tăi. Ultimul a căutat scuze după ce Ian Doi l-a avertizat că ar fi tare nemulțumit să afle că nepoata lui nu este fericită.

– Cred că a fost din cauza tonului pe care l-a folosit, dar și din pricina pumnului cu care strângea cămașa bietului băiat când i-a spus asta.

Amândoi răsău când își amintiră cât de repede o întinsese pețitorul. Practic, o luase la fugă spre ușă după ce se scuzase. Râsul le mai alungă din temeri sau cel puțin le luă o clipă gândul de la ele.

– Oh, presupun că această călătorie nu poate fi evitată, încheie Lachlan.

– Nu, nu poate.

– Apropo de asta, Meli a terminat de făcut bagajele?

– Pleacă abia peste trei zile, așa că are timp suficient să termine.

A plecat să-l viziteze pe tata, probabil o să rămână acolo peste noapte. Cred că, de fapt, intenția ei e să-i convingă pe frații mei că i-a iertat pentru că i-au alungat toți pețitorii. Câțiva dintre ei chiar s-au simțit vinovați, dacă nu știai, chiar dacă tinerii care au venit anul trecut nu i-au trezit prea mult interesul. Deci, din punctul ei de vedere, nu trebuie învinuiți. Vrea, de asemenea, să îi asigure că ea o să știe când o să apară bărbatul potrivit, așa că ei nu trebuie să-și facă griji din pricina aceasta.

– Chiar crede că, dacă o să le spună asta, o să-i potolească?

– Cel puțin asta speră, zâmbi Kimberly. Uneori, frații mei pot fi rezonabili.

Lachlan pufni în râs. Kimberly își cunoscuse târziu frații, crescuse crezând că era singurul copil la părinți și aflase despre existența lor abia când Lachlan o adusese în Scoția în calitate de soție a lui. Apăruseră la ușa lui – sau, mai exact, luaseră cu asalt podul basculant toți șaisprezece. Îl însoțeau pe tatăl ei, pe care nu-l întâlnise niciodată până atunci – o legendă în munți, dar nu una care să-i facă cinste.

Ian MacFearson. Era un nume pe care mamele îl foloseau pentru a-și demonstra copiii din cauza comportamentului lor. Avea reputația unui om fără suflet, atât de rău, încât stătea deoparte și râdea când fiii lui încercau să se omoare – ba, mai mult, îi încuraja. Alții spuneau că era doar un pustnic bătrân, care nu își mai părăsise casa de mai bine de patruzeci de ani. Dar ce motiv să fi avut dacă ținea acolo un întreg harem? Unii susțineau că murise cu mulți ani în urmă, iar fantoma lui bântuia ruinele cetății pe care o ridicase chiar el în trecut. Nici una dintre povești nu era adevărată, dar puțini îl întâlneau pe Ian MacFearson pentru a se convinge că lucrurile nu stăteau chiar așa.

Fusesse un sihastru, iar acum își părăsea casa doar pentru a o vizita pe Kimberly și familia ei la castelul Kregora, deși, așa cum se întâmpla de obicei, ea era cea care se ducea la el. Nu o deranjase

niciodată. Îi plăceau împrejurimile casei lui, atmosfera sumbră, copacii neroditori, norii negri care acoperea cerul, amintindu-i mai degrabă de castelul vrăjitoarei din vârful muntelui acoperit de nori decât de fortăreața transformată în conac, ridicată pe un promontoriu stâncos, așa cum era de fapt. Însă înăuntru atmosfera nu era sumbră datorită fraților ei zgomotoși.

Nici legenda potrivit căreia frații ei încercau mereu să se omoare nu era adevărată, deși unele lupte dintre ei dovedeau contrariul. Se certau ca frații, fără intenții criminale. Mai curând dădeau dovadă de o loialitate aproape fanatică – dacă unul dintre ei era insultat, toți îi săreau în apărare.

Și povestea despre harem era stupidă, deși părea de înțeles având în vedere cât de mulți fii avea Ian. Deși cu același tată, doar câțiva aveau aceeași mamă, iar toți erau bastarzi. Ian nu se însurase niciodată. Voise s-o facă, o iubise pe mama lui Kimberly aproape toată viața, dar părinții ei o forțaseră să se mărite cu ducele de Amborough, bărbatul despre care Kimberly crezuse că era tatăl ei, până când la beție, acesta îi mărturisise că Ian avusese această onoare.

Deși nu se însurase, Ian nu își repudiase copiii. Îi adusese pe toți în casa lui, chiar și pe cei concepuți departe, în Aberdeen, sau cel puțin pe cei despre care știa. Povestea despre harem trebuie să se fi născut deoarece le permisesse câtorva dintre mamele copiilor să locuiască în casa lui, deși el nu era interesat de ele. Oricare ar fi fost femeia pe care ar fi favorizat-o la un anumit moment dat, el îi era fidel. Sau cel puțin asta le spunea celor care îndrăzneau să-l întrebe.

La drept vorbind, era o relație de familie foarte ciudată, iar Kimberly putea fi fericită că trăise în altă parte dacă bărbatul care o crescuse nu ar fi fost un tiran și un părinte ne iubitor. Unii dintre frații ei aveau și alte surori, dar ea era singura soră despre care puteau spune că era a lor, așa că o incluseseră în cercul de loialitate. Fiind singura fată din grup, în ciuda faptului că era cea mai mare, întotdeauna se simțise mai protejată decât ceilalți. Această protecție se îndreptase și spre Melissa când venise pe lume. Deoarece fuseseră toți acolo când se născuse, o considerau ca fiind a lor.

De-a lungul anilor, Lachlan nu fu prea fericit din cauza asta. Dacă el și Kimberly se certau sau dacă el îi atrăgea atenția asupra unei greșeli pe care ea o făcuse, avea toate șansele să fie luat la bătaie de cei mai mulți dintre ei, chiar dacă numai unul ar fi fost martorul întâmplării. Și ferească Dumnezeu ca el s-o dojenească pe Meli când